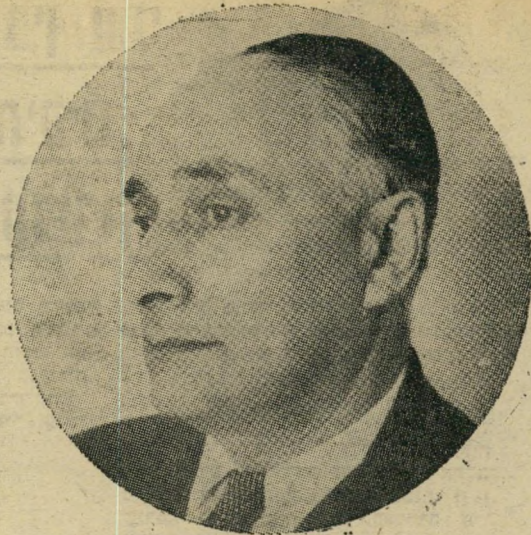

נש

גדי

כהנא

„מי אלה, מישלחת של בית-אבות?“

מרים פקטה (שפירא) היא מחנכת ב- בית-ספר בזק בירושלים. בת 53, רואה הצגה או סרט, מחוץ לעבודתה, פעם ב- שבועיים. היא צנוורית כבר כעשר שנים, וביקשה ממני שלא לפרסם את תמונתה. „מהי הכשרתך המיקצועית להיות צנוורי?“ „עבדתי הרבה עם נוער.“

„מהם הקריטריונים שלך, בפסילת סרט?“ „אין לי קריטריונים. מדובר בשיקולים לגופו של עניין.“

„מה דעתך על התנגדותה של הצנוורה להצגת הסרט מאש בארץ?“ „זה הסרט על הסמים?“

אני מאיר את עיני הצנוורית: „לא, על הסמים זה מור.“

„אה, נכון. מאש זה סרט אחר על מלח-מה?“

אני הקטן: „כן, על המלחמה.“

„לא ראיתי את מאש בעצמי. אבל ה- התנגדות בצנוורה היתה נגד הקרנתו דו-קא באותה עת, בתוך המלחמה בתעלה. יש שעות מסוימות שבהן לא כדאי להר-אות דברים מסוימים.“

„האם לדעתך את מתאימה להיות צנוורי?“ „כל אדם שיקבל תפקיד זה, יוכל למלאו.“

וכבר קופרניק, מנהלת האקדמיה ל-מוסיקה בירושלים, היא עשר שנים חב-רת המועצה. היתה, זאת אומרת, השבוע היא התפטרה.

למרות זאת — לדבר סירבה. „אינני מור-כנה לדבר. גם לא על הסיבות להתפטרותי.“

גם הבא אחריה בתור לא היה קומוני-קטיבי, למרות שהוא דווקא ממוקצו קומ-ניקטיבי. „שלום רוזנפלד, מעורכי מעריב: „כבר סירבתי להתראיין בנושא זה. כי מידה שיש לי דיעה בנושא, אני מביע אר-תה באותם הגופים שבהם אני משתתף.“

זאב מליון, מזכיר מרכז השלטון ה-מקומי:

„שום אינפורמציה. אינני מתכוון לתת (המשך בעמוד 26)

אלה צנווריות ישראל!

רים אלו את האווירה העכורה שהתעבתה לאחרונה מסביב לגוף חסר-הפנים ששמו צנוור לסרטים. שכן ההרגשה בציבור, כמו בקרב אנשי קולנוע ותיאטרון, היא שה-צנוורה הגיעה לאחרונה לשאי חוש ב-השתוללותה. כותרות בעיתונים, בנוסח „ועדת-הפנים מצדיקה את הגישה הלי-בר-לית של הצנוורה“, רק גורמות לחיוך-מר על פנים רבות.

שני סרטים שנפסלו לאחרונה עלידי ה-צנוורה ממחישים לאילו שיאים של אבסור-ד הגיע גוף אחראי זה. אחד מהם הוא מור — סרט מדהים בעוצמתו, המוקיע בצורה מזועזעת את השימוש בסמים. ה-שני הוא מה אתה אומר לאשה ערומה. (ראה מסגרת).

האמת היא שאת הטענות יש להפנות בעצם לשיטה, לא לצנוורים. הצנוורים הם ב-סך-הכל חבורה של יהודים טובים, מהחברה שסללו כבישים וייבשו ביצות. יהודים מבר-גרים, שמלבד שני צעירים בני 44 ו-49, כל היתר הם בשנות החמישים-שישים-שבעים שלהם, אם לא למעלה מזה. הם רואים סרט — ושופטים אותו בהתאם לערכים ש-סגנו בילדותם, אי-שם בתקופת איכה, וב-התאם ללחצים שמפעילים עליהם הדתיים. אחרי הכל — שום סיג אינו מגביל את החלטתם — מלבד מצפונם.

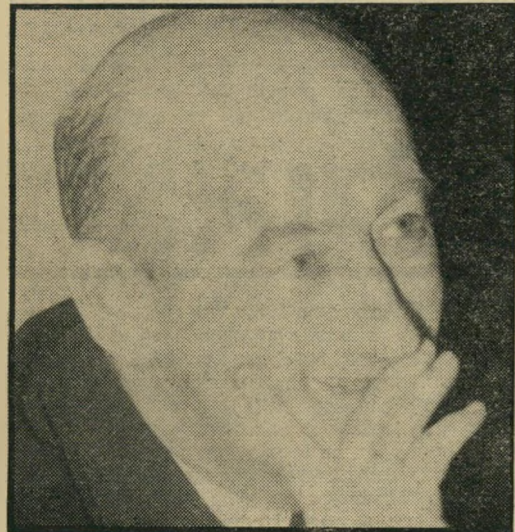
הצרה היא שמצפונם זה מחייב — את כל עם ישראל. אותך, ואותי, ו-אותנו יחד. משום כך, יש לשנות את ה-שיטה — ומהר!

השיטה הנוכחית קיימת על בסיס של חוק-מנדטורי משנת 1927! היא קובעת כי שר-הפנים — אלוהים יודע למה דווקא שר-הפנים, לא שר החינוך והתרבות — ממנה את הצנוורים, לפי שיקול דעתו הבלעדי.

החוק גם מורה לצנוורים בדיוק כיצד לפעול: הוא אינו מספק להם כלי מיבחנים ועקרונות, אלא קובע כי שיקוליהם חייבים להיות „לפי רוח הזמן ומצפוננו של כל חבר.“

אלא שהחוק שכח לציין לפי רוח אי-זה

זמן — של הצופים, או של הצנוורים. כי-אשר בין שתי הרוחות הללו נוצר, כמו-כיום, רווח של שני זורות, התוצאה היא קסטרופאלית. סיכם את התמונה המדכאה, לגמרי לא-שעמדו לידו — בתמימות גמורה:

צימוקי

בן-אור

שון